

— Е, сестричко, благодаримъ ти, благодаримъ!
— и казали тѣ. — Прости на насъ глупавитѣ: едва сега видѣхме, че не туку-тъй сж те нарекли мждритѣ хора: **майка на всички пороци и злини.**

Бжди ни отсега господарка, майка!

И двѣтѣ сестри се поклонили до земята на Лѣността.

Развеселила се тогава Лѣността; сестринитѣ ѝ похвали ѝ допаднали и подсладили гордостѣта ѝ, и ѝ станало тѣсно въ селската изба. Измжчила се тя да спи на кораво срѣдъ прахъ и миризми и ѝ се прищѣло да покаже силата си и въ господарскитѣ палати, — да поцарува въ палатитѣ на богатитѣ, въ тѣхнитѣ царски меки легла... да се посмѣе надъ тѣхния умъ и животъ!

И крѣкнала тя на своя бухалъ, яхнала между силнитѣ му крилѣ и се понесла далеко-далеко отъ селскитѣ изби къмъ богатия градъ, а слѣдъ нея Мжката и Нуждата, възсѣднали на черни облаци...

А въ избата на селянина настаналъ пакъ животъ. Той сѣкашъ се пробуждалъ отъ дълбокъ сънъ, отърсилъ се, заработилъ и заживѣлъ. Оттогава Лѣността никога го не подирила.

Навѣрно ней се харесало въ градскитѣ високи и красиви палати много повече, отколкото въ селата, и тя е рѣшила да се засели тамъ: зеръ, тамъ и постелята е мека и храната богата, а Лѣността това най-много обича!

